

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 534/2023-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivanou Kochanskou, Farská 33, Nitra, proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 3 Tk 2/2022 z 25. júla 2023 a proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 2 Tos 59/2023 z 22. augusta 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 29. septembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 Tk 2/2022 z 25. júla 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Tos 59/2023 z 22. augusta 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenia vo vzťahu k sťažovateľovi a krajskému súdu prikázal, aby sťažovateľa bezodkladne prepustil z väzby na slobodu. Sťažovateľ si od krajského súdu uplatňuje aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa ČVS: ORP-406/VYS-TO-2021 zo 6. novembra 2021 vznesené obvinenie za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. b), c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v súbehu so zločinom obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Do väzby

bol sťažovateľ vzatý uznesením okresného súdu č. k. 1 Tp 104/2021 z 11. novembra 2021 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 1 Tpo 77/2021 zo 7. decembra 2021 z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov. Väzba mu začala plynúť od 8. novembra 2021 a následne mu bola predĺžená do 8. septembra 2022 uznesením okresného súdu č. k. 1 Tp 22/2022 z 9. mája 2022 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 1 Tpo 36/2022 z 25. mája 2022. Po podaní obžaloby na okresnom súde 20. júla 2022 sťažovateľovi tento oznámil zmenu právnej kvalifikácie s ohľadom na zmenu výšky škody tak, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby, bolo potrebné posudzovať ako obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), e), i) Trestného zákona v súbehu so zločinom obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona a § 138 písm. c), i) Trestného zákona v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b), c) Trestného zákona. Následne okresný súd uznesením č. k. 3 Tk 2/2022 z 1. augusta 2022 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 Tos 71/2022 zo 17. augusta 2022 rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe aj po podaní obžaloby. Napokon sťažovateľ žiadal o prepustenie z väzby svojím podaním adresovaným okresnému súdu z 11. júla 2023. Túto žiadosť o prepustenie z väzby okresný súd napadnutým uznesením zamietol a sťažovateľom podanú sťažnosť proti tomuto uzneseniu zamietol napadnutým uznesením aj krajský súd.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti odkazuje na odlišné nesúhlasné stanovisko sudcu ústavného súdu JUDr. Petra Straku k uzneseniu č. k. III. ÚS 388/2020 z 8. októbra 2020, podľa ktorého s postupom času väzobného stíhania je aj na väzobné dôvody potrebné prihliadať inak. Sťažovateľ v tomto kontexte dôvodil, že v jeho prípade po takmer dvoch rokoch trvania väzby muselo dôjsť k oslabeniu dôvodov väzby. V priebehu trestného konania sa totiž musí meniť a vyvíjať aj argumentácia smerom k väzbe, pričom väzbu nemožno iba automaticky predlžovať. Napriek tomu v sťažovateľovom prípade konajúce súdy konštatovali stále rovnaké dôvody väzby.

4. V ďalšej časti svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ bez akýchkoľvek podkladov prezentuje svoje subjektívne podozrenia, že prokurátor berie do väzby tých obvinených, ktorí nespolupracujú s orgánmi činným v trestnom konaní a títo sú držaní vo väzbe až pokiaľ sa nepriznajú. Okrem toho podľa názoru sťažovateľa (opäť bez akýchkoľvek relevantných dát, resp. podkladov) je náhrada väzby súdmi až príliš často odmietaná iba z formálnych dôvodov napriek tomu, že by mali mať prednosť pred vzatím obvineného do väzby, resp. pred ďalším trvaním väzby.

5. Už uvedené okolnosti podľa sťažovateľa predstavujú porušenie jeho práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru zo strany okresného súdu a krajského súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu a práva na slobodu a bezpečnosť (čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 dohovoru) napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu.

7. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

K porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu:

8. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

9. Zmyslom a účelom už uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

10. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe sťažovateľom podanej sťažnosti. Konanie o tejto sťažnosti bolo skončené napadnutým uznesením krajského súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým uznesením okresného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým uznesením okresného súdu. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde]. V ďalších bodoch odôvodnenia tohto uznesenia sa preto ústavný súd zaoberal namietaným porušením sťažovateľom označených práv vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu.

K porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu:

11. Pri skúmaní ústavnej udržateľnosti právnych záverov krajského súdu v napadnutom uznesení sa ústavný súd v potrebnom rozsahu tiež oboznámil s uznesením okresného súdu, vychádzajúc z princípu jednoty odôvodnení prvostupňových rozhodnutí a rozhodnutí súdov v sťažnostnom (opravnom) konaní.

12. Ústavný súd už judikoval, že väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (III. ÚS 26/01, I. ÚS 409/2021). Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia, pričom je nielen výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (Toth proti Rakúsku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 11894/85, bod 67).

13. Z judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05) vyplýva, že v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1 ústavy) je obsiahnuté aj právo obvineného podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú (resp. primeranú dobu) alebo byť prepustený počas konania. V označených ustanoveniach ústavy sú obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (III. ÚS 227/03, III. ÚS 34/07, IV. ÚS 181/07, IV. ÚS 333/08, III. ÚS 54/2017, IV. ÚS 263/2018). Na konanie, ktorého predmetom je súdne preskúmanie zákonnosti väzby a existencie všetkých jej podmienok, je aplikovateľný čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ústavnosť postupu a rozhodnutia súdu v takomto type konania (vrátane ústavnosti dôvodov, na ktorých bolo založené rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby) skúma však ústavný súd aj z hľadiska garancií vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 dohovoru (I. ÚS 100/04, III. ÚS 220/04, IV. ÚS 181/07).

14. K sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 5 ods. 3 dohovoru ústavný súd podotýka, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nenamietal nedostatky týkajúce sa jeho prvotného predvedenia pred sudcu po jeho zadržaní a ani dĺžku rozhodovania vo veci samej, ale samotné rozhodnutie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby v priebehu trestného konania (vo fáze súdneho konania, pozn.). Jeho námietka týkajúca sa porušenia práv obsiahnutých v čl. 5 ods. 3 dohovoru preto nemá v tomto momente relevanciu. S ohľadom na samotný obsah ústavnej sťažnosti by bola relevantná námietka porušenia čl. 5 ods. 4 dohovoru. V danom kontexte to ale nespôsobuje problém, pretože právo na osobnú slobodu v rovnakej šírke obsahu je obsiahnuté aj v čl. 17 ods. 2

a 5 ústavy (rozhodovanie o návrhu na prepustenie z väzby, pozn.), ktorých porušenie sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti taktiež namietal.

15. Obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 271/07, III. ÚS 115/08).

16. Námietky sťažovateľa, ako ich formuloval vo svojej ústavnej sťažnosti, sú veľmi všeobecné, dá sa z nich ale vyvodiť, že sťažovateľ nesúhlasí s tým, aby bol dva roky ponechávaný vo väzbe z rovnakých dôvodov.

17. Krajský súd pritom v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol:

„Súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia opakovane konštatoval, že materiálne podmienky väzby u obžalovaného naďalej trvajú (tieto sa nezmenili a ani nezoslabili), keďže z doposiaľ zabezpečených dôkazov vyplýva dôvodné podozrenie, že skutku opísaného vo výrokovej časti obžaloby sa mal dopustiť práve obžalovaný spolu s ďalšími spoluobžalovanými. Správne poukázal na doposiaľ vykonané dôkazy, najmä na výpoveď spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ], ktorý podrobne popísal priebeh konania. Okrem výpovede spoluobžalovaného súd I. stupňa správne upriamil pozornosť na výpovede poškodených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí predovšetkým vo svojich výpovediach z prípravného konania, popísali skutok a správne poukázal aj na ďalšie doposiaľ vykonané dôkazy ako rekognícia, domové prehliadky, zápisnice o ohliadke miesta činu, znalecké posudky a iné. Na základe týchto dôkazov bolo možné aj v súčasnom štádiu trestného konania vysloviť dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu aj obžalovaným. Za potrebné považoval nadriadený súd uviesť, že pri rozhodovaní o väzbe neboli vyhodnotené doposiaľ vykonané dôkazy v takom rozsahu, ako pri rozhodovaní v merite veci, avšak za potrebné považoval uviesť, že doposiaľ vykonané dôkazy nasvedčujú splnenie materiálnych podmienok trvania väzby (trestná vec obžalovaného nachádza vo vyššom štádiu, a to po podaní obžaloby a v štádiu vykonávania dokazovania na hlavnom pojednávaní).

Obžalovaný bol vzatý do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Tr. por.

Čo sa týka tzv. útekovej väzby uvedenej v § 71 ods. 1 písm. a/ Tr. por., táto naďalej trvá, a to nie z dôvodu, že obžalovaný je cudzím štátnym príslušníkom - občan Gruzínska ale z dôvodu, že pred jeho zadržaním cestoval po rôznych krajinách Európskej únie, na čo správne poukázal aj samotný súd I. stupňa. Ako už bolo konštatované, obžalovaný nemá na území Slovenskej republiky žiadnu väzbu, pričom ako sám uviedol, na územie Slovenskej republiky prišiel z dôvodu obchodných rokovanií.

Nadriadený súd dospel k záveru, že u obžalovaného pretrváva dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., pretože tento už v minulosti bol súdne trestaný (hoci z odpisu registra trestov vyplýva, že na území Slovenskej republiky nebol odsúdený), ako na to správne poukázal aj súd I. stupňa, a to aj za násilnú trestnú činnosť, na území Slovenskej republiky nemá žiadny zdroj príjmov, je tu dôvodná obava, že práve páchaním trestnej činnosti by si mohol zadovážovať zdroj

svojej obživy. Tu nadriadený súd uvádza, že skutočnosti týkajúce sa väzby obžalovaného podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nepominuli ani po doposiaľ vykonanom dokazovaní“

18. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup či správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktoré viedli k záveru o existencii zákonného dôvodu o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne prispôbený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03). Právomocou ústavného súdu je preskúmať zlučiteľnosť konkrétneho rozhodnutia väzobného súdu, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody (v tomto prípade ponechaný vo väzbe, pozn.), s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

19. Z už uvedeného je zrejmé, že krajský súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal s okolnosťou plynutia času, resp. s tým, že aj po dvoch rokoch od vzatia sťažovateľa do väzby stále existujú relevantné a zákonné dôvody, ktoré vylučujú jeho prepustenie z väzby na slobodu. Nebolo preto možné uzavrieť, že by bola väzba sťažovateľovi iba automaticky predĺžovaná. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti nedokázal formulovať žiadny argument, ktorým by spochybnil už citované závery krajského súdu. V kontexte danej veci ním nemohol byť ani pomerne neurčitý odkaz na menšinové stanovisko sudcu ústavného súdu v nesúvisiacom rozhodnutí. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že stále aktuálne dôvodné podozrenia proti sťažovateľovi v tomto momente v žiadnom prípade nepredstavujú finálne hodnotenie dôkaznej situácie, ktoré nastane až pri rozhodovaní o vine a treste sťažovateľa.

20. Špekulácie a ničím nepodložené pocity sťažovateľa o tom, ako podľa neho súdy rozhodujú o väzbe vo všeobecnosti, nemajú pri posúdení konkrétneho napadnutého uznesenia krajského súdu v konaní o ústavnej sťažnosti žiadnu relevanciu, a preto sa nimi ústavný súd ani bližšie nezaoberal.

21. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

22. Ústavný súd na základe uvedených skutočností a dôvodov, ako aj s prihliadnutím na svoju judikatúru, podľa ktorej možno za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa, čo sa týka porušenia jeho základného práva na osobnú

slobodu a práva na slobodu a bezpečnosť napadnutým uznesením krajského súdu, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu